

Mục lục

Mùa an lành	7	Ngôi nhà trên mạng	45
Thoảng mùi hương lại nhớ thương nhau	11	Chợ Đà Lạt	48
Trái tim xanh Đà Lạt	17	Chờ Tết	53
Mùa mai anh đào không nở	21	Tiếng chuông bạc	57
Trên đồi Lạc Gió	24	Phòng khách	61
Tháng ngày trong núi	29	Nắng lụa	66
Lạnh cưng	33	Ông thợ sửa đồng hồ	71
Mưa xưa	36	Bếp thơm	74
Đốm lửa tươi rục từ chiếc khăn choàng đỏ thắm	40	Trong nhà	79
		Ngắm ngợi	82

Năm tháng như sông dài

85

Thời hoa bướm

92

Bên chén trà

97

Bếp núc

101

Mùa sương mây

107

Nhành sen thanh khiết nở trong lòng

111

Một cuộc sống ở Đà Lạt

115

Mỗi buổi mai thức dậy

121

Tu viện

125

Mùa dịu dàng trôi

130

Mùa
ah
lạnh

Dậy hơi sớm, cô nhìn nắng tươi vàng lấp lánh qua bức rèm voan màu vỏ gừng nhàn nhạt. Ngoài kia trời xanh biêng biếc trong hơi lạnh. Đà Lạt không có gì vội vã, cứ nằm ngắm lá thông lay rồi nhẩn nha nghĩ xem sáng nay diện bộ len lụa nào cho hợp với tâm trạng, hay làm món gì cho buổi sáng, uống trà cho thơm hay cho ngọt, chọn bộ tách nào...

Nghĩ chán rồi cô nhẹ nhàng luồn người ra khỏi lớp chăn *linen* ấm áp, nghe cái lạnh ban sáng ủa tới ôm siết lấy làn da như nhắc lại lời chào từ Đà Lạt: Mùa an lành!

Trời trở gió, cây thông Noel mới chung được vài hôm bị gió xoắn cho te tua, mấy trái châu trang trí cứ bị gió giật rơi lóc cóc trên thêm, nghe như tiếng gõ cửa vui nhộn của ông già Noel tới sớm vậy. Chùng không chịu nổi trận gió, cô lại loay hoay ra gõ dây, tháo đèn, trang hoàng kiểu khác để chống chọi với

gió Đông. Lại được dịp hân hoan bài trí những thú tua tòng xích tụi lấp la lấp lánh, thiệt là rộn ràng theo tiếng nhạc Giáng Sinh.

Hàng rào, cô vắt hết lũ trang kim trắng lấp lóa lên đó, hết như những dãy tuyết đọng, tha hồ mà gió nhè, chẳng bay nổi mớ tuyết này của cô. Quấn lại vòng hoa Giáng Sinh, thêm một quả châu đựng đua kiểu quả lắc đồng hồ vào giữa, gió tha hồ thổi cho quả lắc ấy đựng đua bằng thích. Dây đèn nào lóng lánh, dây đèn nào trở hoa ánh sáng, dây đèn nào lấp lóa ánh sao...

*

Cô yêu cuộc sống này lắm và cô đang biết cách tận hưởng từng phút giây với nó. Cô làm những thú mà cô thấy thích thú và cô tận hưởng cái cảm giác thú vị của những thú mình bày biện ra, hạnh phúc với cô luôn luôn là con đường chú chua bao giờ là đích đến.

Cô biết chấp nhận và sống chung với sự cô đơn chú không còn tàng lờ nó bằng cách chạy theo các cuộc vui ồn ào hay đem khoe sự cô đơn như là một thú trang sức trí tuệ, hay kiểu như “tâm hồn nghệ sĩ”.

Cô biết cách vui vẻ và cười như nắc nẻ ở giữa một đám đông mà trước kia cô cứ tự tách mình ra vì không thể vui nổi. Cô cũng biết cách để không cảm thấy sợ hãi hay buồn bã những khi phải một mình.

Mỗi vùng đất cô đã đặt chân tới cũng sẽ để lại những dấu ấn đẹp đẽ.

Cô có một người bạn rất giàu có và thành đạt theo quan niệm chung của xã hội đánh giá.

Anh có một sự nghiệp đáng mơ ước, một gia đình vợ đẹp con ngoan, anh được mọi người tôn trọng, kính nể, vậy mà lúc nào cô cũng thấy anh buồn trông vắng. Gần đây nhất anh nhắn cho cô một cái tin khi đang ngồi chờ ở sân bay quốc tế nào đó:

Em vẫn còn thích đi du lịch thế cơ à? Anh thì chán ngấy rồi. Chẳng có gì làm anh thích thú nữa. Tự nhiên hôm nay anh chợt nhận ra, cuộc đời anh là một chuỗi những sai lầm mà ở giữa những sai lầm đó là những chuyến bay và các khoảng trống...

Cô đã lặng người đi khi đọc tin nhắn, bao nhiêu người sau khi đã đi rất xa trên chặng đường đời rồi mới nhận ra một điều nghiệt ngã như vậy?

*Thoảng mùi hương
lại nhớ thương nhau*

Cửa sổ nhỏ sâu khuất sau khoảng sân rộng, nhìn ra thênh thang bầu trời xám của mùa Đông. Rót nhẹ lớp nước sôi vào phin, dậy thoảng thơm mùi cà phê nhạt. Phiêu lãng thả mình vào một tổ kén duồng như mọc lên ở lưng chùng trời, không ngày tháng, ngắm mây trời.

Mây - ngạo nghễ trên bầu trời, trăm ngàn tu thái, vạn kiểu phong tình, vô ưu nhàn dật.

Mây - tùy duyên mà tụ rồi vô định mà tan, không còn vết tích, đến cũng như đi đều không mang theo thứ gì ngoài bản chất.

Người - đã từng nói với cô chuyện của đám mây trong một chiều mưa, mưa và mưa...

Thời khắc chợt như mây bay.

Thường xuyên ngồi yên lặng trong nhà, sát bên khung cửa sổ thật rộng, ngước lên là nhìn thấy cả bầu trời.

Trên bàn có bình hoa sống đời bé xiu, nụ hồng hồng mỏng manh.

Thỉnh thoảng lại có một bình sen nở ngát.

Nhạc Giáng Sinh Boney M nghe hoài cả nửa thế kỉ qua, vẫn cảm thấy rộn ràng lộng lẫy mùa An.

*

Năm nay Xuân muộn, chưa về Hạ mà đã có sen hồng.

Gió Xuân nhàn nhã phất, ngó cành sen bung tỏa lộng lẫy phả một làn hương mát lịm khiến người ngồi ngõ mình đếm nhâm ngày tháng hạ liên. Một bình sen ngan ngát ngọt ngào chỉ chuyên chú làm vui lòng cho mỗi mình hưởng thụ giữa cõi phù thế nhân gian, quá đổi đắm say.

Ánh mặt trời ngập tràn, nắng tỏa bên hiên, đóa sen hoa thanh nhã thoát trần, thông dong nở đến độ đẹp nhất một đời hoa. Từng cánh, từng cánh trắng tỏa vân hồng, thanh lệ, tinh khiết, đúng là rực rỡ nhất, lay động lòng người nhất.

Cành sen vững chãi, một thân biếc xanh, bên trong thấu suốt, áo lớp tơ, bên ngoài thẳng tắp, không chia cành phân nhánh, phong cốt nhàn dật, lãnh đạm tựa hồ quân tử chi hoa.

Đời người mấy mươi năm chắc chi đã có dịp ngồi gần bên sen hoa mà tận hưởng, nâng chén trà thơm, chờ sen thả nhẹ một cánh ngoài chạm xuống